

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 17 (65) • 15 mai 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să viețuim în iubirea aproapelui

Fericitul Augustin (†430 d. Hr.)

„Când erai bolnavi, semenul vostru vă căra. Acum ați fost vindecați, cărați-l pe semenul vostru. Și așa veți plini, oameni buni, ceea ce lipsește în voi. „Ia-ți” deci „patul tău”. Dar când l-ai ridicat în spinare, nu sta; umblă. În iubirea aproapelui, în grija pe care o ai față de semenul tău, tu ești într-o călătorie. O călătorie către Dumnezeu.”

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Suferința ne poate schimba sufletul în relația cu Dumnezeu și cu semenii

PF Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Se constată că în foarte multe parohii și mănăstiri, la cerința credincioșilor, se intensifică săvârșirea Tainei Sfântului Maslu care aduce și iertare de păcate, și alinare, dar și sensibilizare a credincioșilor față de suferința semenilor lor. **Taina Sfântului Maslu** în care se leagă vindecarea trupului de cea a sufletului, în care se leagă rugăciunea bolnavului și a familiei sale cu rugăciunea Bisericii întregi este pentru noi acum scaldătoarea Vitezda. Biserica însăși a fost prefigurată prin această scaldătoare.

Sfinții Părinți spun că îngerul care tulbura apa și făcea ca primul care se aruncă în scaldătoare să fie vindecat este o prefigurare a Tainei Botezului. Cu deosebirea însă că harul în Vechiul Testament era dat în arvană, nu în plinătate. Pe când, în Biserica lui Hristos, harul este dăruit în plinătate. Atunci doar primul se vindeca, primul care intra în scaldătoare, acum se vindecă toți care se botează în scaldătoarea sau în Taina Botezului. Și se vindecă de toate bolile dacă au credință puternică, atât de bolile trupesti, cât și de cele sufletești. Biserica este **noua Vitezda**, locul vindecării, locul ridicării.

Vedem din Evanghelie această **legătură între păcat și boală**, dar vedem și le-

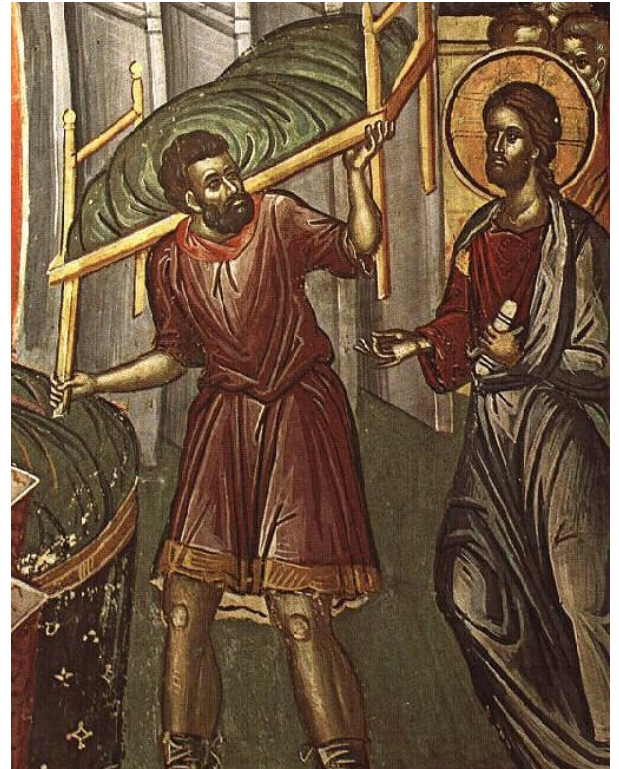
gătura între suferință și pocăință. Multa suferință a acestui om paralizat s-a transformat în vreme de pocăință, o pocăință arătată prin răbdare multă și prin nădejde multă. **Sfântul Ioan Gură de Aur**, în comentariul la Evanghelia după Sfântul Evanghelist Ioan, spune că acest om bolnav, paralizatul de la scaldătoarea Vitezda, ne învață multa răbdare fără cârtire; el nu se revoltă, nu se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, nu cârtește, nu-și blestemă soarta că de atâția ani suferă, ci suferă întru răbdare și suferă întru nădejde. Deși atâția oameni erau în jurul lui și nimeni nu l-a ajutat niciodată, el nu îi judecă pe ceilalți, nu se plânge zicând că ceilalți sunt niște egoiști, nu-i blestemă, nu-i vorbește de rău pe cei care ar fi putut să-l ajute și nu l-au ajutat și rabdă întru speranță, rabdă și așteaptă, și această răbdare a lui întru smerenie și întru speranță, fără cârtire și fără a judeca pe alții, fără să cârtească împotriva lui Dumnezeu și fără să judece pe cei din jur, a fost socotită lui ca pocăință, suferința transformată în pocăință.

Deci învățăm de la acest slăbănog sau paralizat **cum să transformăm suferința în pocăință pentru păcate**. Cunoscând această transformare a suferinței în pocăință, Mântuitorul Iisus Hristos s-a dus direct să ajute pe acest om care nu mai

era ajutat de nimeni dintre oameni. Vedem apoi mărturisirea lui, recunoștința lui față de Dumnezeu și față de Iisus Hristos, și aceasta ne arată că Dumnezeu cunoaște și suferința fiecăruia, cunoaște și pocăința și speranța fiecăruia, și că, deși uneori ni se pare că Dumnezeu întârzie, totuși El vine, dar nu când dorim noi și cum dorim noi, ci când dorește El și când consideră El că e necesar pentru noi. Nu toți oamenii au aceeași putere de a răbda, nu toți oamenii au aceeași putere de a suferi întru smerenie, însă prin acest păcătos pocăit prin suferință Hristos Domnul a vrut să arate cum se poate schimba omul duhovnicește; folosind o suferință a trupului, își înnoiește, își schimbă și însănătoșează sufletul în relația cu Dumnezeu și în relația cu semenii.

Să rugăm pe Hristos Domnul să ajute pe toți cei care suferă să transforme suferința lor în pocăință, iar dacă n-au făcut greșeli sau păcate multe, să transforme suferința lor în speranță, ca apoi să simtă bucuria vindecării, ridicării și a întâlnirii cu Hristos doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire.

(extras din predica PF Daniel la **Duminica a IV-a după Paști - a Slăbănogului**)

Este bine să știm

Îngenunchem și facem metanii între Paști și Rusalii?

Cătălin Acasandrei | Doxologia.ro

Ingenuncherea în timpul slujbelor săvârșite în Biserică, însoțită de cele mai multe ori de metanii, este o formă de cinstire a lui Dumnezeu și de exprimare a sentimentului nostru de respect, smerenie și supunere față de El.

În perioada postpaschală și până la Cincizecime, tot mai mulți credincioși se întreabă dacă pot îngenunchea sau face metanii atât în locașurile de cult, cât și în cadrul rugăciunilor particulare. Pentru a da un răspuns care să clarifice această problematică, este necesar să căutăm dispozițiile și normele canonice sau tipiconale existente.

Astfel, cel de-al 20-lea canon al primului Sinod Ecumenic desfășurat la Niceea în anul 325 încearcă să generalizeze săvârșirea rugăciunilor din perioada Cincizecimii „stând în picioare”:

„Deoarece sunt unii care își pleacă genunchii Duminică și de la Paști până la Rusalii, pentru ca toate să se păzească în același fel, în fiecare parohie (eparhie), Sfântului Sinod i s-a părut ca rugăciunile să fie aduse lui Dumnezeu stând în picioare”.

Mai apoi, Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei, arată, în canonul 91, că perioada „Sfintei Cincizecimi” nu este o vreme de întristare, ci o perioadă de bucurie pentru prezența vie a Mântuitorului în viața noastră, drept pentru care nu vom îngenunchia la rugăciune:

„Apoi și Cincizecimea întreagă este semn de aducere aminte a Învierii ce se așteaptă în veacul viitor. Că acea una și întâia zi, de șapte ori înșeptindu-se, constituie cele șapte săptămâni ale Sfintei Cincizecimi... în care zi, orânduile Bisericii ne-au învățat să preferăm felul de a sta drept la rugăciune, spre a ne aduce lămurit aminte, ca oarecum să ne strămutăm mintea noastră de la cele prezente la cele viitoare”.

De asemenea, Sinodul Trulan (Constantinopol, 692), prin canonul 90, precizează:

„Am primit în mod canonic, de la Dumnezeu purtătorii Părinții noștri, să nu plecăm genunchii în duminici, cinștind (astfel) Învieria lui Hristos. Drept aceea, ca să nu nesocotim chipul lămurit al ținerii acestei (porunci), rân-

duim (poruncim) limpede credincioșilor, ca sâmbăta, după intrarea cea de seară a preoților în altar, potrivit obiceiului care se ține (în vigoare) nici unul să nu plece genunchii până duminică seara următoare, când (în care) după intrarea în vremea luminăndeii, plecând îndată genunchii, în chipul acesta să aducem rugăciunile (noastre) Domnului”.

Astfel, pe baza acestor prevederi canonice observăm că Sfinții Părinți au interzis îngenuncherea atât Duminică, în ziua Învierii, cât și în perioada postpaschală. Însă, având în vedere faptul că de sinoadele ulterioare ale Bisericii nu au insistat asupra acestei chestiuni și nu au formulat alte hotărâri clare, obiceiul nu s-a păstrat până în zilele noastre sau nu s-a transmis uniform în tot spațiul ortodox.

Într-un interviu publicat pe site-ul doxologia.ro, părintele Costel Mareș, protopop de Moinești atrage atenția asupra faptului că aceste hotărâri canonice au fost luate în vremea respectivă, foarte îndepărtată, când participarea credincioșilor la slujbele divine se făcea cu regularitate, erau mult mai ancorați în viața Bisericii. În Biserica veche – subliniază părintele Mareș – îngenuncherea era interzisă „nu doar în această perioadă, ci și în toate zilele de duminică, pentru că acest act de cult era privit ca expresie a pocăinței, a părerii de rău, a plângerii pentru păcatele săvârșite, ceea ce era în totală contradicție cu starea de bucurie pe care o crea perioada pascală”.

De aceea, este necesar să deosebim caracterul penitențial al îngenuncherii și al metaniei de cel al buneii cuviințe, evlaviei sau respectului din unele momente centrale ale slujbelor din biserică. Ca act de pocăință, îngenuncherile și metaniile nu pot fi justificate și practicate în această perioadă de bucurie, pe când ca semne de evlavie și respect, ele sunt îngăduite și nu mai contravin caracterului acestuia sărbătoresc al duminicii sau perioadei dintre Învieria Domnului și Rusalii sau Cincizecime.

Așadar, creștinii care cunosc normele canonice enunțate mai sus și le respectă procedează corect, având în vedere că ele poartă amprenta primelor veacuri creștine alături de autoritatea Sfinților Părinți, care au fost inspirați de Dumnezeu, iar celor ce nu au cunoștință de aceste dispoziții, nu li se va impune adevărul cu muștrare, ci li se va recomanda respectarea lui cu îngăduință și în duhul iubirii creștine.